

DE INTERNATIONALE BESTSELLER

KAREN SWAN

HET DEENSE VERLANGEN

Een blind date. Een verborgen verleden.
Eén allesbepalende ontdekking.

XANDER

ROMAN

1

Kopenhagen, 25 november 2024

‘Wat ben je eigenlijk aan het doen?’ vroeg Darcy terwijl ze haar huisgenote iets zag typen op haar telefoon. Ze had het groeiende vermoeden dat Freja niet, zoals ze beweerde, op zoek was naar de weersverwachting.

‘Jou aan het helpen.’ Freja keek niet op. ‘Het duurt nu al drie weken.’

‘Nee toch zeker?’ Darcy gooide kreunend haar hoofd achterover en keek naar het grenen plafond van het café. Dat was versierd met nepconiferentakken doorvlochten met snoeren van lichtjes.

‘Je moet je weer op de markt begeven,’ zei Freja, zich maar half bewust van haar schuimige snor van warme chocolademelk. Ze kon nou eenmaal niets eten of drinken zonder dat er ergens iets aan haar bleef plakken.

‘Wie zegt dat?’ vroeg Darcy, die toekeek terwijl Freja geconcentreerd op haar lip beet.

‘Je moeder, om te beginnen. Je bent zesentwintig. Ze wil kleinkinderen.’

‘Daar heeft ze Cara voor.’

‘Cara is negentien en aan het wildwaterraften op een rivier in Thailand.’

Darcy rolde met haar ogen. De capriolen die haar zusje uithaalde in haar tussenjaar waren een stuk boeiender dan wat er in haar eigen leven gaande was. Alles wat zij had om naar uit te kijken was de betaling van de huur plus een afspraak bij de mondhygiënist en de volgende deadline voor haar proefschrift. Als Lars niet was vreemdgegaan zou ze afgelopen weekend naar

Stockholm zijn gegaan, zou ze volgende week vrijdag op de tweede rij zitten bij een concert van The Weeknd en zou ze op kerstochtend iemand hebben om samen een *Christmas cracker* mee te laten knallen. Maar hij had drie weken geleden zo nodig in die bar moeten staan zoenen met een meisje dat hij nog maar achtentwintig minuten kende, waarmee twee maanden en vijf dagen aan emotionele investering waren weggevaagd.

Darcy tikte met haar vinger op de kleine vierkante tafel. 'Nou, ik heb ook even tijd voor mezelf nodig. Zeker nog eens drie weken.'

'Geen sprake van. Jij vindt het zelf misschien geen probleem als je met kerst alleen bent, maar ik wel. En aangezien je niet met mij mee wilt naar mijn ouders, moeten we ervoor zorgen dat je gezelschap hebt.'

'Frej, ik moet aan mijn proefschrift schrijven. Ik loop zo ver achter dat het niet leuk meer is. Als ik tijd had om kerst met jou te vieren, zou ik ook de tijd hebben om met mijn eigen familie op kerstvakantie te gaan. Geloof me, ik zou niets liever doen dan luiëren op een Thais strand in plaats van hier tweeduizend woorden per dag aan te tikken.'

'En daarom heb je wat ontspanning nodig als je dat woorden-aantal heb afgetikt.' Freja keek haar aan. 'Bovendien word je er niet jonger op.'

'Of wijzer blijikbaar.'

'Ze zijn niet allemaal zoals hij.'

'O nee?' Darcy trok een wenkbrauw op. 'Ik dacht dat hij een goede partij was. De ideale schoonzoon, saai maar betrouwbaar, met een degelijke baan en goede vooruitzichten.'

'Nou, misschien is dat wel het hele eiereten. Je legt de lat te laag.'

'O, want jij bent een expert op dit gebied?'

'Ja,' zei Freja met een zelfvoldane glimlach. 'Ik ga al een hele maand met dezelfde man naar bed en dat betekent dat ik het licht heb gezien. Ik zie alles nu ineens heel helder.'

Haar stem had een sarcastisch ondertoonje, maar hoewel Darcy

schaterde terwijl ze haar mok warme chocolademelk pakte, worstelde ze met de zorgwekkende verliefdheidsmodus van haar vriendin. Freja had nog nooit langer dan een week met iemand gedatet. Als kind van gescheiden ouders geloofde ze niet in 'lang en gelukkig'. Ze kon hun kamerplant, Miss Petals, nog niet eens in leven houden – wat op zich alarmerend was voor een microbiologiestudente die bezig was met haar PhD op het gebied van de genomica – en hun vriendschap was gebouwd op rampzalige dates en affaires. Ze hadden elkaar ontmoet in de toiletruimte van een studentenbar toen Darcy in de zomer – net nieuw in de stad en zich verschuilend voor een slechte Tinderdate – Freja betrapte op een poging tot het openwrikken van de tamponautomaat met een nagelvijl die ze uit haar tas had opgediept. Darcy had haar het benodigde muntgeld gegeven en Freja had in ruil daarvoor haar date verjaagd met de mededeling dat Darcy op het toilet zat te huilen vanwege een positieve zwangerschapstest. Die vent had zijn drankje laten staan en was er ijlings vandoor gegaan. Sindsdien waren ze partners in crime geweest, althans tot de afgelopen paar weken, waarin Freja's nieuwste vurige affaire maar niet wilde afkoelen.

Darcy keek door het raam en zag de schaatsers in hun lunchpauze langsglijden – of in sommige gevallen langskrabbelen – op de schaatsbaan van Tivoli Gardens. Hoewel het nog maar eind november was, stond de gigantische kerstboom er al, en alle kraampjes stonden vol met de sojaarsen, lavendelzakjes en houten speeltjes die volgende maand als kerstcadeautjes zouden dienen. De bomen waren versierd met lampjes en het park werd bevolkt door hondenuitlaters en waggelende peuters met schattige kleine wanten die aan koordjes uit hun mouwen bungelden. Stemmen van jong en oud weerklonken boven het gezoem van de attracties en het gekras van schaatsen op het ijs. De kerstsfeer ontstond al vroeg op deze plek, waar de sneeuw neerdaalde als een behaaglijke sjaal en waar de gelukkigste burgers van de wereld woonden. Aan de andere kant van de schaatsbaan bleef een

stel staan om te poseren voor een geofende selfie, met zijn arm om haar schouder en haar gezicht schuin naar hem omhoog terwijl ze elkaar innig kusten.

‘Jakkas, walgelijk.’ Darcy leunde achterover in haar stoel terwijl ze de schaamteloze vertoning van geluk bekeek.

Freja keek op en volgde haar blik. ‘Zie je wel? Alle leuke mannen worden ingepikt. Vlak voor je neus.’

‘Dan verhuis ik wel naar Parijs. Of Barcelona. Daar zijn er ook genoeg.’

‘Te laat. Jouw rouwperiode is nu officieel voorbij.’

‘Maar ik hou van rouwen,’ mompelde Darcy bokkig, terwijl ze naar het gelukkige stel bleef kijken. ‘Zwart is helemaal mijn kleur.’ Ze bracht haar handen naar haar lange lichtbruine haar. De blonde highlights die ze in de zomer had laten zetten omlijstten haar gezicht nog en haalden haar teint een beetje op, maar de lokken waren gegroeid en haar olijfkleurige huid had geen spoortje Ibiza-bruin meer.

‘Dit gaan we doen.’ Freja gaf haar met een triomfantelijke blik de telefoon terug. ‘Kijk maar op je startscherm.’

‘Wat heb je gedaan?’ Darcy fronste argwanend.

‘Kijk nou maar.’

‘Hm. Waar moet ik naar kijken?’

‘Raya.’

‘Raya?’ Darcy’s wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Je bedoelt de datingapp voor beroemdheden?’

‘Dat wordt zwaar overdreven,’ verklaarde Freja. ‘Er zitten helemaal niet zo héél veel beroemdheden op. Ik bedoel, wel wát... Maar je vindt er wel veel succesvolle, rijke professionals zoals jij.’

‘Ik ben niet rijk! Ik trek in de supermarkt trossen bananen van elkaar omdat ik het me niet kan veroorloven dat er een gaat rotten, die ik dan moet weggooien!’

‘Maar je bent rijk bedeed met schoonheid en hersens, en die mannen willen allemaal een vrouw zoals jij.’

Darcy fronste. Zij had juist gemerkt dat mannen niet graag een vrouw wilden die slimmer was dan zij. ‘Werkt Raya niet alleen op uitnodiging?’

‘Ja. Tristan heeft je aanbevolen. Gisteravond.’

‘Zit Tristan op Raya?’ Ze wist dat Freja’s huidige vlam succesvol was, maar ze had niet geweten hóé succesvol. Ze had hem nog niet ontmoet, maar Freja – die stage liep als onderdeel van haar PhD – had haar verteld dat ze elkaar hadden leren kennen op een conferentie. Het had een onenightstand moeten zijn, maar inmiddels waren ze al eenendertig nachten verder. Tot Darcy’s schaamte telde ze ze.

‘Zat,’ antwoordde Freja, waarna ze zichzelf verbeterde. ‘Ik bedoel zít! Hij zit er nog op, maar is er even niet actief. Hij gaat er weer op zodra...’ Ze zweeg.

Darcy keek haar aan, verbijsterd dat er voorlopig blijkbaar nog geen einde zou komen aan het frivole geluk van haar vriendin. ‘... zodra Pasen en Pinksteren op één dag vallen?’

‘Wat wil je daarmee zeggen?’ Freja trok een wenkbrauw op.

‘Hm.’ Freja viel toch zeker niet voor die vent?

Darcy had geen tijd om erover na te denken. Freja stak haar hand uit en tikte op het icoontje van de app. Aangezien Darcy die net nog niet eens op haar telefoon had staan, was het nogal een verrassing dat ze al was ingelogd en... ‘Heb ik een account?’

‘Nou, ik wist dat je dat zelf nooit zou aanmaken.’ Freja haalde haar schouders op. ‘Je wordt veel te cynisch in je tweede kwart-eeuw.’

Darcy was niet blij met de reminder dat ze aan haar tweede levensfase was begonnen, volgens Freja’s indeling in periodes van vijfentwintig jaar.

‘Toe, ga kijken. Niet gek, hè? Bijna allemaal een dikke acht... En als je een vier of een vijf tegenkomt, wil dat zeggen dat hij zwemt in het geld.’

Darcy knipperde met haar ogen. ‘Ik hoef geen vent met geld.’

‘Maar het kan geen kwaad, toch?’

‘Wel als hij een lelijkerd is!’

‘Dus je gaat alleen voor het uiterlijk?’ vroeg Freja gespeeld verontwaardigd. ‘Dat is nogal oppervlakkig, vind je niet?’

Darcy lachte terwijl Freja een hand over het scherm legde. ‘Oké, voor je losgaat, moet je weten dat er regels zijn.’

‘Regels?’

‘Ja. Ik wil dat je er drie uitkiest. Meer niet.’

‘Omgekeerde psychologie? Echt?’ Darcy kende haar vriendin maar al te goed. Geef haar een massa mannen en beperk dan haar keuze, terwijl Darcy net nog had gezegd dat ze er niet eens één wilde?

Maar het werkte. Uiteraard.

‘Goed dan. Laten we maar eens kijken of we er drie kunnen vinden.’

Freja schoof haar stoel dichterbij, drukte haar wang tegen Darcy’s arm en begon te swipen. Alle knappe gezichten die voorbijkwamen leken halverwege een grap te zijn gefotografeerd, of ze staarden met stoer opeengeklemd kaken in de verte, zich ogenschijnlijk niet bewust van de camera die op hen werd gericht. Sommige mannen waren aan het voetballen of frisbeeën in een park, met hun overhemd uit hun broeksband om een zweem van een gespierde buik te onthullen. Eén man, kennelijk een bergbeklimmer, grijnsde hen toe vanaf een steile rotswand, een ander bespeelde een banjo bij een kampvuur met een gevoelvollen blik in zijn ogen en een gouden gloed van de vlammen op zijn jukbeenderen.

Op het eerste gezicht waren het allemaal tieners – zorgeloos, fit, bekwaam, bedreven – maar Darcy liet zich niet voor de gek houden. Ze moest letten op tekenen van bindingsangst, moedercomplexen of narcistische trekken. Ze moest de vreemdganger en de leugenaar zien te onderscheiden van de goede kerels die ze allemaal pretendeerden te zijn. Ze swipete door de foto’s met een

– inderdaad – cynische blik: die vent die een hond knuffelde? Die was vast niet van hem. Swipe naar links. Die man die zich op een bruiloft had laten fotograferen? De smoking leek gehuurd te zijn. Swipe naar links. Een bink in een Ferrari... Wie wilde er nou een vent met een Ferrari? Swipe naar links.

Darcy stopte bij een profiel. *Aksel. Dierenarts. 29. PR Rubiks kubus 13 seconden.* Ze glimlachte om het opschepperijtje. Het was belachelijk en hopelijk een staaltje zelfspot.

‘Ah,’ zei Freja goedkeurend. ‘Die is leuk.’

‘Ja. En hij ziet er verrassend normaal uit. Als iemand met wie ik daadwerkelijk zou kunnen praten.’ Hij had warrig donkerbruin haar, warme bruine ogen en een ietwat verlegen grijns. Ze swipte door zijn andere foto’s: op een bankje in het park met twee vrienden, zo te zien na een hardlooprondje (goeie benen); aan een bar, waar hij een verdacht roze drankje zat te drinken; op een bank met een Berner sennenhond (misschien was die echt van hem, hij was tenslotte dierenarts). Hij kwam oprecht over, maar ze zorgde ervoor dat ze haar aandacht alleen richtte op wat ze zeker wist: hij was aantrekkelijk en iets minder dan twee kilometer hiervandaan. Ze swipte naar rechts.

‘Wil je dan met ze prátén?’ zei Freja plagend.

Milas, 30, grafisch ontwerper; 1,88 meter lang, las ze. Maar hij stond in een deuropening en was duidelijk minder lang. Ze swipte naar links, niet omdat hij klein was, maar omdat hij loog.

Calvin, 27, makelaar. Conform de verwachting hield deze vent in een of andere club een paar magnumflessen Cristal omhoog. Ze swipte naar links.

Darcy stopte bij het profiel van een man die recht in de camera keek, niet echt glimlachend, maar ook niet níét glimlachend. Hij keek enigszins geamuseerd, alsof hij de bedoelingen van degene die de foto nam in twijfel trok. *Max, 32. Kopenhagen. Advocaat. Houdt van skiën, wijn en winnen. Geen tijd om te daten.*

Dat was to the point, dacht ze, al knapte ze af op de suggestie

waar hij wel tijd voor had. Het was niet bepaald de charmante, geestige bio van de andere profielen, maar het woordje ‘winnen’ trok haar aandacht en ze keek weer naar zijn foto en die directe blik. Ze zag nu dat er iets arrogants in lag, bijna grenzend aan minachting. Zijn haar was donkerblond, hij had blauwe ogen en gebeeldhouwde gelaatstreken die suggereerden dat zijn moeder hem zorgvuldig had uitgehouwen. Hij was knap, maar op een koele manier, en er was alleen maar die ene foto: van dichtbij genomen, zonder achtergrond, zonder verhaal, zonder andere stemmingen of invalshoeken. Niets behalve die blik van hem.

‘Hm. Nee, beslist niet,’ zei Freja fronsend. ‘Veel knapper dan goed voor hem is.’

‘Maar ik hoef toch ook niet per se met ze te kunnen prátén?’ reageerde Darcy ironisch.

‘Nee, maar deze vent moet zo te zien nodig op zijn plaats gezet worden.’

‘Lijkt me ook,’ beaamde Darcy. Hij had de uitstraling van iemand die nog nooit nee te horen had gekregen. Ze vroeg zich af of hij elke swipe naar rechts beschouwde als ‘winnen’ en ze kwam in de verleiding om naar links te swipen, al was het maar uit principe. Ze wilde de daad bij het woord voegen, maar haar vinger bleef hangen, op de een of andere manier niet in staat om de afwijzing definitief te maken. Hij was erg sexy. Moest ze hem überhaupt aardig vinden? Ze hoefde immers niet met hem te praten. Hij was superknap en in elk geval eerlijk, wat je van bijna geen van de andere mannen op de app kon zeggen. Hij deed zich niet beter voor dan hij was en spiegelde niemand een sprookje of happy end voor. Geen vrouw die bij haar volle verstand was zou ooit vertrouwen stellen in zo’n man, maar ze zou wél weten wat voor vlees ze in de kuip had.

Ze keek naar zijn koele blauwe ogen en swipete tegen beter weten naar rechts.

Freja hapte naar adem om zo veel roekeloosheid. 'Waarom zou je een kans aan hem verspillen?'

'Omdat hij een tien is en ik oppervlakkig ben.' Darcy knipoogde. 'Een vrijblijvend pleziertje, meer niet.'

Liam, 28, professioneel polospeler. In Kopenhagen? Een havenstad? Nee.

Ben, 27, architect. Op de tweede foto zat hij piano te spelen met een klein meisje. Het zou zijn nichtje kunnen zijn en niet zijn dochter, maar ze wilde het risico niet nemen. Ze wilde geen gecompliceerd gedoe. Echt niet. Ze swipete naar links.

Erik, 29, projectontwikkelaar. Diep gebruind, gebleekte tanden, achterovergekamd haar, geen sokken in de zomer. Hij zag eruit alsof hij zijn zomers doorbracht op Mykonos en zijn winters in Courchevel. Op zijn andere foto's was hij aan het jetskiën en kite-surfen, en hij stond ergens bij de start van een F1-circuit. Wacht eens... Was dat Lando Norris?

Wat kon het haar ook schelen? Ze swipete naar rechts.

'Maar je hebt een hekel aan die *Eurotrash*-vibe,' zie Freja be-
duud.

'Ja, maar ik heb een zwak voor Charles Leclerc en hij is daar misschien maar één stap van verwijderd,' zei Darcy met een tik op het scherm.

'Of misschien ook niet! Verspil je serieus nog een van je kansen aan die ijdele hoop?'

Darcy legde haar telefoon op de tafel met een glimlach en een zucht. 'Het zijn allemaal verspilde kansen, Frej.'

'Wauw, Lars heeft echt al je moed de grond in geboord, hè?'

'Nee, alleen het laatste beetje eruit geperst. Ik kan je nu al precies vertellen hoe het zal gaan met deze mannen, mochten ze met me matchen: de dierenarts is gevoelig en leuk, maar wil zich niet binden, de arrogante advocaat is alleen uit op seks, en meneer Eurotrash besteedt meer tijd aan zijn haar dan aan mij.'

Freja ging met een luide lach achteroverzitten en trok haar

krullende blonde haar naar achteren voordat ze het weer warrig over haar schouders liet vallen.

‘Of wil je soms anders beweren?’ Darcy grijnsde.

‘O god, nee,’ zei Freja grinnikend. ‘Ik zou niet durven.’

‘Tja,’ zei Darcy met een zucht terwijl ze keek naar een kunst-schaatser die een pirouette draaide. ‘We hebben het eerder meegemaakt. We kennen de afloop al.’

‘Misschien, maar vergeet niet dat het plezier ook in de route ernaartoe ligt. En nu de kerst eraan komt, kun je niet in je eentje in het appartement blijven zitten.’

‘Ik zou niet in mijn eentje zijn als jij wat vaker thuis zou komen!’

‘Alles op zijn tijd. De seks is gewoon te goed.’

Darcy kreunde weer.

‘Maak je geen zorgen, er komt snel genoeg een eind aan. Maar ondertussen moet jij de wijde wereld in en dit is de juiste manier. Deze gozers gaan met jou matchen als ze ogen in hun hoofd hebben, dus heb jij straks drie knappe nieuwe mannen om vóór Kerstmis mee te daten. En je weet nooit, misschien verrassen ze je wel.’

Darcy pakte haar mok en nam nog een marshmallow. ‘Het enige wat me zou verrassen, Frej, is als ze me zouden verrassen. Sorry, maar ik heb er geen hoge verwachtingen van.’